

Kh.Mv.1.5.1-13. A Brahmá könyörgéséről szóló beszéd

Akkor a Magasztos a hetedik nap végén kiemelkedett abból az elmélyedésből, és a rádzsájátana-fa alól a kecskepásztorok banjan-fájához érkezett. Odaérkezvén a Magasztos a kecskepásztorok banjan-fája tövében tartózkodott.

Azután, amint a Magasztos magányosan meditált, a tudatában ez a gondolat merült föl:
– Ez a Tanítás, amit megszereztem, mély, nehéz meglátni, nehéz megérteni, békés, kiváló, puszta logikával el nem érhető, kifinomult, a bölcsek értik csak meg. De ez a nemzedék az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteknek örül. És annak a nemzedéknek, amely az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteket élvez, az érzéki élvezeteknek örül, ez olyasvalami lenne, amit nehéz meglátni, nevezetesen a feltételezettség és okfüggő keletkezés. És ez is olyasvalami, amit nagyon nehéz meglátni, azaz minden készítés elcsendesítése, eloldódás minden ragaszkodástól, a szomj megszüntetése, lecsillapodás, megszűnés, nibbána. Így ha tanítanám a Tant, és a többiek nem értenének meg, az vesződség volna nekem, az bosszúság volna nekem.

Továbbá ezek a korábban sosem hallott versek ötlöttek a Magasztos eszébe:

Amit annyi fáradozással szereztem,
miért tudatnám mással, elég!
A vágy és harag által emésztett
népség nem érti meg ezt a Tanítást,

ami az áramlás ellen halad, kifinomult,
mély, nehezen látható, remek.
Akiket vágy itat át, tudatlanság
homálya burkol, sosem látják meg ezt.

Ilyeténképpen, ahogyan a Magasztos szemlélődött, tudata nyugalomra hajlott, és nem a Dhamma tanítására. Akkor Brahmá Szahampatinak, tudatával átlátva a Magasztos tudatát, ilyen gondolata támadt:

– Ó, jaj, a világ elveszik, ó, jaj, a világ elpusztul, amennyiben a Beérkezett, a nagyméltóságú tökéletesen megvilágosodott tudata nyugalomra hajlik, és nem a Dhamma tanítására. Akkor annyi idő alatt, amennyi ahhoz kell, hogy egy erős ember kinyújtsa behajlított karját, vagy behajlítsa kinyújtott karját, Brahmá Szahampati eltűnt a brahmák világából, és megjelent a Magasztos előtt.

Akkor Brahmá Szahampati elrendezte köpenyét az egyik vállán, jobb térdével a földre térdelt, összetett kezekkel üdvözölte a Magasztost, és így szólt hozzá:

– Tanítsa a tiszteletreméltó Magasztos a Tant, tanítsa a jó úton járó a Tant, vannak lények, akik kevés szenvedéllyel bírnak, akik elvesznek, ha nem hallják a Tant, de ha tanulják a Tant, növekedni fognak.

Így szólt Brahmá Szahampati, majd ezt elmondván így beszélt tovább:

– Magadhában korábban tisztátalan Tan jelent meg,
melyet tisztátalanok agyaltak ki.
Nyitva áll a halhatatlanhoz vezető út,
hadd hallják a Tant, melyre a makulátlan ráébredt.

Mint egy hegycsúcson lévő szirtfokon álló ember
figyelheti az embereket mélyen alant,

éppen úgy teszel te is, bölcs mindent-látó,
az igazság magaslatairól alászállva.
Szomorúságot elhagyva nézz le a szomorúságba
süllyedt emberekre, akiket születés és kor súlya nyom.

Kelj föl, hős, győztes a harcban,
kötelezettségtől mentes tanító-vezető.
A világot járva tanítsa a Magasztos
a Dhammát. Akik tanulják, növekedni fognak.

Amikor így beszélt, a Magasztos azt mondta Brahmá Szahampatinak:
Brahmá, ez ötlött az eszembe: ez a Tanítás, amit megszereztem, mély, nehéz meglátni, nehéz megérteni, békés, kiváló, pusztán logikával el nem érhető, kifinomult, a bölcsék értik csak meg. De ez a nemzedék az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteknek örül. És annak a nemzedéknek, amely az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteket élvezi, az érzéki élvezeteknek örül, ez olyasvalami lenne, amit nehéz meglátni, nevezetesen a feltételezettség és okfüggő keletkezés. Ez is olyasvalami, amit nagyon nehéz meglátni, azaz minden készítés elcsendesítése, eloldódás minden ragaszkodástól, a szomj megszüntetése, lecsillapodás, megszűnés, nibbána. Így ha tanítanám a Tant, és a többiek nem értenének meg, az vesződség volna nekem, az bosszúság volna nekem.

Továbbá Brahmá, ezek a korábban sosem hallott versek ötlöttek az eszembe:

– Amit annyi fáradozással szereztem,
miért tudatnám mással, elég!
A vágy és harag által emésztett
népség nem érti meg ezt a Tanítást,

ami az áramlás ellen halad, kifinomult,
mély, nehezen látható, remek.
Akiket vágy itat át, tudatlanság
homálya burkol, sosem látják meg ezt.

Ilyeténképpen, ahogyan szemlélődtem, tudatom nyugalomra hajlott, és nem a Dhamma tanítására.
Akkor Brahmá Szahampati másodszor is így szólt a Magasztoshoz:
–Tanítsa a tiszteletreméltó Magasztos a Tant, tanítsa a jó úton járó a Tant, vannak lények, akik kevés szenvedéllyel bírnak, akik elvesznek, ha nem hallják a Tant, de ha tanulják a Tant, növekedni fognak.

Így szólt Brahmá Szahampati, majd ezt elmondván így beszélt tovább:

– Magadhában korábban tisztátalan Tan jelent meg,
melyet tisztátalanok agyaltak ki.
Nyitva áll a halhatatlanhoz vezető út,
hadd hallják a Tant, melyre a makulátlan ráébredt.

Mint egy hegycsúcson lévő szirtfokon álló ember
figyelheti az embereket mélyen alant,
éppen úgy teszel te is, bölcs mindent-látó,
az igazság magaslatairól alászállva.
Szomorúságot elhagyva nézz le a szomorúságba
süllyedt emberekre, akiket születés és kor súlya nyom.

Kelj föl, hős, győztes a harcban,
kötelezettségtől mentes tanító-vezető.
A világot járva tanítsa a Magasztos
a Dhammát. Akik tanulják, növekedni fognak.

Akkor a Magasztos másodszor is azt mondta Brahmá Szahampatinak:

– Brahmá, ez ötlött az eszembe: ez a Tanítás, amit megszereztem, mély, nehéz meglátni, nehéz megérteni, békés, kiváló, pusztán logikával el nem érhető, kifinomult, a bölcsék értik csak meg. De ez a nemzedék az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteknek örül. És annak a nemzedéknek, amely az érzéki élvezetekben gyönyörködik, az érzéki élvezeteket élvezzi, az érzéki élvezeteknek örül, ez olyasvalami lenne, amit nehéz meglátni, nevezetesen a feltételezettség és okfüggő keletkezés. Ez is olyasvalami, amit nagyon nehéz meglátni, azaz minden készítés elcsendesítése, eloldódás minden ragaszkodástól, a szomj megszüntetése, lecsillapodás, megszűnés, nibbána. Így ha tanítanám a Tant, és a többiek nem értenének meg, az vesződség volna nekem, az bosszúság volna nekem.

Továbbá Brahmá, ezek a korábban sosem hallott versek ötlöttek az eszembe:

– Amit annyi fáradozással szereztem,
miért tudatnám mással, elég!
A vágy és harag által emésztett
népség nem érti meg ezt a Tanítást,

ami az áramlás ellen halad, kifinomult,
mély, nehezen látható, remek.
Akiket vágy itat át, tudatlanság
homálya burkol, sosem látják meg ezt.

Ilyeténképpen, ahogyan szemlélődtem, tudatom nyugalomra hajlott, és nem a Dhamma tanítására. Akkor Brahmá Szahampati harmadszor is így szólt a Magasztoshoz:

– Tanítsa a tiszteletreméltó Magasztos a Tant, tanítsa a jó úton járó a Tant, vannak lények, akik kevés szenvedéllyel bírnak, akik elvesznek, ha nem hallják a Tant, de ha tanulják a Tant, növekedni fognak.

Így szólt Brahmá Szahampati, majd ezt elmondván így beszélt tovább:

– Magadhában korábban tisztátalan Tan jelent meg,
melyet tisztátalanok agyaltak ki.
Nyitva áll a halhatatlanhoz vezető út,
hadd hallják a Tant, melyre a makulátlan ráébredt.

Mint egy hegycsúcson lévő szirtfokon álló ember
figyelheti az embereket mélyen alatt,
éppen úgy teszel te is, bölcs mindent-látó,
az igazság magaslatairól alászállva.
Szomorúságot elhagyva nézz le a szomorúságba
süllyedt emberekre, akiket születés és kor súlya nyom.

Kelj föl, hős, győztes a harcban,
kötelezettségtől mentes tanító-vezető.
A világot járva tanítsa a Magasztos
a Dhammát. Akik tanulják, növekedni fognak.

Akkor a Magasztos, megértve Brahmá könyörgését, a lények iránti együttérzéstől indítva megvizsgálta a világot megvilágosodott szemével. Amint a Magasztos megvizsgálta a világot megvilágosodott szemével, látott lényeket, akik kevés szenvedéllyel és akik sok szenvedéllyel bírnak, akik éles képességekkel bírnak és akik tompa képességekkel bírnak, jótermészetűeket és rossztermészetűeket, fogékonyakat és engedetleneket, akik közül egyesek tartottak, mások nem tartottak a vétkektől és a túlvilágtól.

Amint egy kék, vörös vagy fehér lótuszokkal teli tóban néhány kék, vörös vagy fehér lótusz a vízben születik, a vízben növekszik, és nem emelkedik a víz felszíne fölé, hanem teljesen vízzel borítva növekszik; néhány kék, vörös vagy fehér lótusz a vízben születik, a vízben növekszik, és eléri a víz felszínét; néhány kék, vörös vagy fehér lótusz pedig a vízben születik, a vízben növekszik, és kiemelkedik a vízből, a víztől érintetlenül; éppen úgy a Magasztos, megvizsgálva a világot megvilágosodott szemével, látott lényeket, akik kevés szenvedéllyel és akik sok szenvedéllyel bírnak, akik éles képességekkel bírnak és akik tompa képességekkel bírnak, jóképességűeket és rosszképességűeket, fogékonyakat és engedetleneket, akik közül egyesek tartottak, mások nem tartottak a vétkektől és a túlvilágtól. Brahmá Szahampatira tekintvén versekben szólította meg őt:

– Akik meghallják, azok előtt nyitva a halhatatlan kapuja –
engedjenek szabad folyást a hitnek.
A haszontalan fáradságra gondolva, Brahmá,
nem hirdetem az embereknek a kifinomult és kiváló Tant.

Akkor Brahmá Szahampati azt gondolta:

– Megteremttem az alkalmat arra, hogy a Magasztos tanítsa a Tant – és üdvözölte a Magasztost, jobbával fordulva felé, majd azon nyomban el is tűnt onnan.